

Arrest

nr. 296 848 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Congolese nationaliteit te beschikken, geboren te zijn in Lubumbashi, en opgegroeid in Zuid-Afrika. U hebt de Democratische Republiek Congo verlaten toen u drie jaar oud was. In Zuid-Afrika werd u samen met uw vader erkend als vluchteling. Uw vader zou Lubumbashi verlaten hebben omwille van politieke redenen, omwille van gedwongen rekrutering in het leger. Uw moeder hebt u nooit gekend. U woonde in Durban, in de wijk Point Road. U hebt altijd gevoetbald, onder andere bij AmaZula en de Juventus Academy in Durban. Toen u tien jaar oud was, zag u een xenofobische aanval, u zag iemand vermoord worden toen mensen protesteerden.

In 2018 verhuisden jullie naar Johannesburg, om daar in de wijk Soweto te gaan wonen. U ging voetballen bij de club Black Aces, met behulp van een sponsor. Uw vader was een ingenieur en werkte ook als ingenieur in Durban en Johannesburg. Door de protesten van De Zuid-Afrikanen verloor hij als buitenlander zijn werk. Sindsdien werkte hij nog als verkoper in de supermarkt Pick n Pay. In 2018 trouwde uw vader met uw stiefmoeder. In 2020 stopte u met school omdat het Covid was, en omdat de andere kinderen u beledigden als buitenlander. U bent zelf drie keer aangevallen/overvallen geweest. Via uw voetbalsponsor kon u naar Portugal reizen voor een test bij het team van Amadora. Op 5 februari 2022 verliet u Zuid-Afrika. Omdat u echter niemand kende in Portugal, en uw vader een vriend had in België, reisde u van Portugal naar België. Op 1 maart 2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw vluchtelingendocument, het vluchtelingendocument van uw vader, en het antwoord op de vraag om inlichtingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Op het moment van uw asielaanvraag en het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal was u nog minderjarig. Op het moment van de beslissing hebt u de meerderjarige leeftijd bereikt. Er werden u als minderjarige dus steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer (PO), die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent samen met uw vader op driejarige leeftijd van de Democratische Republiek Congo (DRC) verhuisd naar Zuid-Afrika, alwaar jullie de vluchtelingenstatus kregen.

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 afwijkt van de algemene regel van het onderzoek ten gronde van een verzoek om internationale bescherming en dat het facultatieve karakter van de toepassing ervan blijkt uit de formulering ("de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren"; "een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel"). Indien hij artikel 57/6, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 niet toepast (toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond 'reële bescherming in een derde land') en voor zover geen andere grond voor niet-ontvankelijkheid van het verzoek wordt toegepast, moet de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming onderzoeken in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de bovengenoemde wet. Deze artikelen vereisen echter een onderzoek met betrekking tot het land van herkomst van de verzoeker, d.w.z. het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of als het om een staatloze gaat, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Hieruit vloeit voort dat de verzoeker om internationale bescherming van wie de hoedanigheid van vluchteling al werd erkend maar die aan de Belgische overheid vraagt, hem deze hoedanigheid opnieuw te erkennen en van wie de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard, zich aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Bovendien betekent het feit dat u als vluchteling werd erkend door Zuid-Afrika, niet dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek moet erkennen. Dergelijke erkenning biedt zeker geen recht op een automatische overdracht van deze status in België, zelfs niet op een verblijfsrecht. Dergelijke erkenning leidt in ieder geval niet tot een overdracht of automatische erkenning van deze status. Uw verzoek dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst. In casu, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende

elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS wijst er ten eerste op dat u bijzonder weinig informatie verschaft hebt over uw familiale toestand, en uw connecties met uw land van herkomst. Dit duidt op een **manifest gebrek aan medewerking**, gezien u in de mogelijkheid was om die informatie te verkrijgen via uw vader en via de beste vriend van uw vader die in België verblijft, A.K. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). U ziet A.K. immers hier in België, en uw vader kende hem al van in Congo. Hij is dus een mogelijke belangrijke bron van informatie over uw vader en over uw familie in Congo. Volgens uw verklaringen werkt A.K. ook als contactpersoon tussen uw vader en u, via e-mail (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U laat echter uitschijnen dat het contact met uw vader maar beperkt is, u zou immers zelf niet over een e-mail beschikken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U beschikt anderzijds wel over een Facebookpagina, het CGVS ziet dus niet in waarom u dan niet ook een e-mail kan hebben om te communiceren met uw vader, dat is allesbehalve geloofwaardig. Af en toe belt u ook met uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Daarenboven merkt het CGVS verder ook op dat u op uw Facebookpagina bevriend bent met de pagina van P.S., waarvan u bevestigt dat dat de Facebookpagina van uw vader is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Gevraagd of u ook niet met uw vader op deze manier kan communiceren, verklaarde u plots dat hij geen internet heeft omdat hij geen gsm meer heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). **Het CGVS stelt op deze manier vast dat u contact met uw vader kan hebben indien u dat wenst, om op deze manier meer informatie te verkrijgen met betrekking tot uw asielaanvraag. Zoals verder zal blijken, liet u echter na dit te doen.**

U werd gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar de DRC, en u legde uit dat u in Congo niemand hebt, en dat u er nooit geweest bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). **Vooreerst merkt het CGVS op dat u een gezonde, jonge, zelfstandige man bent, zodat u ook zonder een ruim familiaal netwerk in staat zou moeten zijn om een leven op te bouwen in uw land van herkomst.**

Daarenboven gaf u het CGVS ook bijzonder weinig informatie om te concluderen dat u effectief niet over een netwerk in DRC bezit. Zoals supra gemotiveerd, kan er wel van u verwacht worden dat u bepaalde informatie kan geven, of dat u minstens gevraagd hebt aan uw vader over bepaalde zaken. Zo hebt u het CGVS geen enkele informatie gegeven over uw biologische moeder, behalve haar voornaam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U hebt er geen idee van of ze nog in Congo is, want u zou haar nooit gesproken hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U weet verder niets over de familie van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Het CGVS erkent dat als u nooit samen met uw moeder woonde, u eerder een beperkt zicht op haar identiteit hebt. Echter, u groeide wel bij uw vader op, die u toch over haar en haar familie kon vertellen. Hoewel er rekening wordt gehouden met uw leeftijd en familiale omstandigheden, is het bezwaarlijk geloofwaardig dat uw kennis over uw moeder zich enkel beperkt tot haar voornaam. Naast de familie van uw moeder, werd u dan ook nog meer algemeen gevraagd of u nog familieleden had in DRC, u antwoordde van niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Uw vader zou nog een jongere broer hebben genaamd P., maar over hem wist u tijdens het persoonlijk onderhoud verder niets te vertellen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U wist niet waar hij woonde en u had nog nooit met hem gesproken. In het verzoek om inlichtingen dat u op 29 november 2022 verstuurd werd, werd u dan uitdrukkelijk gevraagd om u bij uw vader te informeren over uw oom. U werd gevraagd om te verduidelijken waar P. woont, met wie hij daar woont, sinds wanneer hij daar woont en welke job hij daar beoefent. Op 26 december 2022 ontving het CGVS via uw raadsman het volgende antwoord op deze vraag: "P. lives in Lubumbashi. He lives there with his family. He has been living there since his birth. He is a trader.". U beschikt dus wel degelijk over een familiaal netwerk in Lubumbashi, DRC, in de vorm van uw oom.

Er werd ook naar de vrees van uw vader ten aanzien van DRC gevraagd, gezien het die vrees is die ook voor u resulteerde in de vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika. U was immers nog maar ongeveer 4 jaar toen u erkend werd als vluchteling. U maakte tijdens het persoonlijk onderhoud ook nergens gewag van eigen problemen in DRC waardoor u het land moest verlaten. U werd gevraagd wat de reden is dat uw vader naar Zuid-Afrika ging toen u nog jong was. U legde uit dat uw vader Congo verliet omdat er politieke problemen waren en dat hij gedwongen in het leger zou moeten gaan. Hij wilde ook zijn leven verbeteren, en ging voor job-mogelijkheden naar Zuid-Afrika (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Wanneer u echter verder bevraagd werd naar de politieke problemen, weet u niet echt dewelke dat zijn, enkel dat hij gedwongen werd om in het leger te gaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U weet niet of uw vader politiek actief was in Congo, u was toen te jong. Uw vader is nooit gearresteerd geweest in Congo, dat weet u (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18).

U verklaarde dat u niet weet of uw vader zou kunnen terugkeren naar Congo (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Op basis van de informatie die u gaf tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf u geen zicht op de concrete vrees van uw vader in zijn land van herkomst. U werd nogmaals de kans geboden om duidelijkheid te scheppen over de asielmotieven van uw vader in Zuid-Afrika en zijn actuele vrees ten aanzien van DRC in het verzoek tot inlichtingen van 29 november 2022. In de eerste vraag werd u verzocht om de beslissing tot toekenning van de vluchtelingstatus evenals het integrale asioldossier van uw vader op te sturen. U antwoordde dat uw oom enkele vrienden had aangesproken, om uw vader te contacteren. U kon dan het document om zijn vluchtelingenstatus te bewijzen, bezorgen. Echter, dit document bevat geen informatie over de gronden waarop uw vader de vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika kreeg. Ook op deze manier liet u het dus na om meer informatie te verschaffen over de vrees van uw vader. Op de vraag wat de actuele vrees is van uw vader ten aanzien van de DRC en op welke feiten hij die baseert, antwoordde u enkel dat u niet weet waarom uw vader niet terug kan keren naar DRC. U wist bijzonder weinig over de vrees van uw vader in DRC, en de summier elementen die u wel wist, met name de beweerdelijke rekrutering, haalde u zelf niet aan als persoonlijke vrees.

*Het CGVS houdt rekening met het feit dat u op het moment van uw vertrek uit DRC nog heel jong was, en dat u ook gedurende de asielprocedure hier in België nog steeds minderjarig was. Er werd u dan ook de extra kans geboden om uw vrees te staven in uw antwoorden in het verzoek om inlichtingen, antwoorden die u zou kunnen geven nadat u contact opnam met uw vader. Het CGVS is van mening dat er van u kan verwacht worden dat u de nodige inspanning levert om ook uw asielaanvraag in België te staven. U legde echter geen concrete informatie voor die een begin van vrees ten aanzien van DRC zou aanwijzen. **Op basis van de elementen die u neerlegt, kan het CGVS dus niets anders dan concluderen dat u geen gegronde vrees hebt bij terugkeer naar DRC.***

Tot slot wijst het CGVS ook op het feit dat u Zuid-Afrika verlaten hebt om een voetbalcarrière te beginnen in Portugal (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Dergelijke redenen om uw land van herkomst te verlaten, vallen niet onder de procedure van internationale bescherming. Voor verblijf in België dient uw voogd een aanvraag voor machtiging verblijf te dienen krachtens artikelen 61/14 van de Vreemdelingenwet, de zogenaamde procedure duurzame oplossing.

De documenten die u neerlegde, hebben betrekking op elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Het CGVS betwist niet dat u als vluchteling erkend werd in Zuid-Afrika, net als uw vader, noch dat u over de Congolese nationaliteit beschikt. Deze documenten hebben dus verder geen invloed op de conclusies in de bovenstaande beslissing.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 17 oktober 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert als enig middel aan:

"Appreciaciefout en schending van:

- Artikelen 48/3 à 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt,".*

Verzoeker benadrukt de "vastgestelde en onbetwiste eerdere vervolgingen":

“Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker door de Zuid-Afrikaanse autoriteiten als vluchteling is erkend, hetgeen verwerende partij niet betwist (“het CGVS betwist niet dat u als vluchteling erkend werd in Zuid-Afrika”; bestreden beslissing pg. 3).

Wanneer vervolgingen in het verleden zijn vastgesteld, zoals in casu, impliceert artikel 48/7 dat verwerende partij moet aantonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verwerende partij moet, in deze omstandigheden, waarin een asielzoeker reeds als vluchteling is erkend, zeer voorzichtig zijn.

Verwerende partij moet een zeer zorgvuldig analyse aanvoeren wanneer een asielzoeker reeds een vluchtelingstatus heeft.

In een arrest nr. 243 395 van 29 oktober 2020, was Uw Raad van mening dat:

[...]

De omstandigheid dat verzoeker moeilijk kan aantonen waarom zijn vader in het verleden, toen hij nog zeer jong was, werd vervolgd en heeft verklaard dat hij geen contact meer heeft met zijn vader, ontslaat verwerende partij niet van haar verplichting om aan te tonen dat de vervolgingen zich niet zal opnieuw voordoen.

In de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verwerende partij de bewijslast bij verzoeker probeert te leggen, terwijl dit bewijs op haar rust, aangezien niet wordt betwist dat verzoeker samen met zijn vader als vluchtelingen zijn erkend.

De vluchtelingenstatus van verzoeker in Zuid-Afrika wordt niet betwist, maar hetzelfde geldt voor de vervolgingen in de DRC die tot deze erkenning van de vluchtelingenstatus heeft geleid.

Het standpunt van verwerende partij is voor verzoeker niet begrijpelijk. Zij kan verzoeker derhalve geen gebrek aan medewerking verwijten, terwijl het aan verwerende partij was om aan te tonen dat de vervolging zich niet zou herhalen.

De motivering van de bestreden beslissing is dubbelzinnig, aangezien zij zich in fine niet uitspreekt over de afwezigheid van risico van vervolgingen in geval van terugkeer naar de DRC, terwijl deze vervolgingen reeds hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Volgens verzoeker is de motivering onduidelijk en is het standpunt van verwerende partij moeilijk in te schatten.

Als slachtoffer van vervolging in het verleden, die zijn vlucht heeft gemotiveerd, stelt verzoeker zich geen moment voor dat hij naar de DRC zal kunnen terugkeren. Hij vreest opnieuw in handen van de autoriteiten te vallen en opnieuw te worden mishandeld. Dit is een element waarmee ook rekening moet worden gehouden. Het feit dat hij de naam van zijn vader draagt, en dat hij al zoveel jaar buiten de DRC is, maakt hem nog banger om terug te keren.

Ook uw Raad heeft in een uitspraak nr. 138.404 van 12 februari 2015 het belang van deze inachtneming benadrukt (onze nadruk):

[...]

De vrees van verzoeker is des te meer actueel en gegrond, en er is des te minder reden om aan te nemen dat er goede redenen zijn dat de vervolgingen zich niet zal herhalen, aangezien uit de algemene informatie blijkt dat verzoekersverhaal volkomen geloofwaardig is en dat de situatie in de DRC niet zodanig is gewijzigd dat verzoeker niet het risico loopt opnieuw te worden vervolgd indien hij terugkeert.

In zijn rechtspraak blijft Uw Raad oproepen tot uiterste voorzichtigheid.”

Over de bepaling van het “land van bescherming” voert verzoeker aan:

“Het begrip van “land van herkomst” bedoelt in artikel 48/4, lid 1, van de wet van 15 december 1980 tot omzetting van artikel 2, onder e), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, is in het nationale recht niet gedefinieerd.

Een uitlegging van dit begrip in overeenstemming met de richtlijn betekent dat het moet worden opgevat in de betekenis die de richtlijn eraan geeft.

Daartoe bepaalt artikel 2, onder k), van de Richtlijn dat onder “land van herkomst” wordt verstaan “het land of de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit of, indien hij staatloos is, het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had”.

Bij de beoordeling van de voorwaarde dat de asielzoeker de bescherming van het land van zijn nationaliteit niet kan of, wegens zijn vrees voor vervolging, niet wil inroepen, moet het begrip nationaliteit worden opgevat als “de band tussen een persoon en een bepaalde staat” (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, herdruk 1992, pg. 22, § 87).

Het Belgische recht kent geen specifieke bepalingen die het geval regelen waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet duidelijk kan worden vastgesteld en hij niet staatloos is.

Overeenkomstig de overweging nr. 15 van bovengenoemde Richtlijn 2004/83/EG moet de kwestie worden opgelost op basis van de desbetreffende richtsnoeren van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR).

Volgens deze richtsnoeren moet het asielverzoek in dit geval "op dezelfde wijze worden behandeld als in het geval van een staatloze, d.w.z. in plaats van het land van nationaliteit moet het land van de vroegere gewone verblijfplaats in aanmerking worden genomen" (Handboek inzake procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus, Genève, 1979, herdruk 1992, pg. 22, § 89).

Uit het voorgaande volgt dat de noodzaak van de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 bedoelde bescherming moet worden onderzocht ten aanzien van het land of de landen waarvan de asielzoeker onderdaan is of waar hij zijn gewone verblijfplaats had.

Het feit dat een asielzoeker door een andere staat als vluchteling is erkend, is in dit verband relevant.

Zodra de betrokken asielzoeker in een andere Staat als vluchteling is erkend, legt deze erkenning immers verplichtingen op aan België met betrekking tot artikel 33 van het Verdrag van Genève, volgens hetwelk "geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."

Tenzij kan worden aangetoond dat de in een andere staat als vluchteling erkende asielzoeker deze status door fraude heeft verkregen of niet langer vluchteling is, moet derhalve worden aangenomen dat de vrees van de asielzoeker voor het land van nationaliteit is onderzocht en dat de ter zake genomen beslissing geldig is.

Deze asielzoeker heeft er dus in beginsel geen belang bij dat zijn asielverzoek door België ten gronde wordt onderzocht, aangezien zijn vluchtelingenstatus reeds door een andere staat is erkend.

Een asielzoeker kan echter ook een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het land waar hij als vluchteling is erkend. In dit geval wordt het verzoek ter gronde worden onderzocht en naar analogie met de situatie van een staatloze, waarbij het land dat hem als vluchteling heeft erkend, wordt beschouwd als het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had.

In dit verband verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak naar het Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen indien hij de aanvraag niet heeft onderzocht met betrekking tot het land van toevlucht.

In die zin werd een arrest nr. 56.654 van 24 februari 2011 geoordeeld door een kamer van drie rechters.

Het feit dat verzoeker in Zuid-Afrika de vluchtelingenstatus had verkregen uit vrees voor vervolging in de DRC, kon door verwerende partij niet terzijde worden geschoven, temeer daar deze vluchtelingenstatus niet werd betwist. Deze erkenning legde verwerende partij verplichtingen op krachtens artikel 33 van het Verdrag van Genève:

[...]

In casu is verzoeker een Congolees onderdaan. Zijn nationaliteit wordt door verwerende partij ook niet betwist.

Hij vluchtte met zijn vader naar Zuid-Afrika uit vrees voor vervolging. Ze werden daar erkend als vluchtelingen. Dit wordt ook door verwerende partij niet betwist.

Op 5 februari 2022 heeft verzoeker zijn land van toevlucht opnieuw moeten ontvluchten uit vrees voor vervolging in Zuid-Afrika. Hij verliet Zuid-Afrika met bestemming Portugal en daarna België, waar hij opnieuw asiel aanvroeg vanwege de vrees in Zuid-Afrika.

Bijgevolg heeft verwerende partij verzoekers asielaanvraag ten onrechte geanalyseerd de vrees van verzoeker ten opzichte van de DRC en niet ten opzichte van Zuid-Afrika. Aangezien verzoeker in Zuid-Afrika als vluchteling is erkend, is het, bij gebreke van bewijs dat deze status door fraude is verkregen of dat de omstandigheden die tot de verlening van deze status hebben geleid niet langer bestaan, passend zijn vrees voor vervolging of het reële risico van ernstige schade te onderzoeken ten aanzien van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, namelijk Zuid-Afrika, zijn eerste asielland.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich rechtstreeks beroept op de vrees voor Zuid-Afrika bij het CGVS, die werd niet geanalyseerd door verwerende partij (zie bijvoorbeeld de vragenlijst bij DVZ). Ook bij het CGVS heeft verzoeker zich slechts spontaan beroepen op zijn vrees voor Zuid-Afrika (NPO, pg. 14), aangezien hij zich geen moment voorstelt dat hij naar de DRC zal moeten terugkeren.

De vrees van verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst hoefde niet opnieuw te worden onderzocht, aangezien zijn vrees was vastgesteld en hij als vluchteling was erkend, welke beslissing in België declaratoire waarde heeft.

De declaratoire waarde van deze beslissing moet concrete juridische gevolgen hebben in België.

Indien verzoeker niet verder was vervolgd in Zuid-Afrika, zou hij daar zijn gebleven en had hij niet opnieuw naar België hoeven te vluchten en opnieuw internationale bescherming moeten aanvragen.

Bovendien is het niet omdat verzoeker nieuwe vrees voor vervolgingen in Zuid-Afrika aanvoert, dat deze vrees in dit land van verblijfplaats de eerdere vervolgingen in de DRC – die aan de oorsprong lagen van zijn vlucht met zijn vader – ter discussie stellen.

Om deze redenen moet de beslissing op zijn minst nietig worden verklaard en worden terugverwezen naar het Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen voor nadere instructie betreffende verzoekers vrees ten opzichte van Zuid-Afrika.”

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees ten aanzien van Zuid-Afrika. Zijn besluit dienaangaande is als volgt:

“De verklaringen van verzoeker dat hij het slachtoffer is van vreemdelingenhaat komen overeen met de verschillende algemene informaties.

Verzoeker vreest voor ernstige vervolgingen in geval van terugkeer naar Zuid-Afrika. Hij vreest zowel fysiek geweld van de bevolking en de autoriteiten als discriminatie.

De vrees van verzoeker houdt rechtstreeks verband met het feit dat hij van Congolese afkomst is. Verzoeker heeft dus vrees die verband houden met zijn ras.

Hij kan geen aanspraak maken op de bescherming van de Zuidafrikaanse autoriteiten, aangezien deze vrees ook voortvloeit uit het systematische geweld dat door de autoriteiten zelf wordt gepleegd en uit de straffeloosheid die in Zuid-Afrika heerst, zoals blijkt uit de uitgebreide achtergrondinformatie.

Verzoeker beroept zich ook op de artikelen 48/6 en 48/7 voor zover hij, gelet op zijn leeftijd en zijn kennis van de gebeurtenissen, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven met al het bewijsmateriaal waarover hij beschikt.

Verzoeker werd in het verleden in Zuid-Afrika vervolgd. Er zijn geen aanwijzingen dat een dergelijke vervolging zich niet opnieuw zou voordoen indien hij naar Zuid-Afrika zou terugkeren.

Verwerende partij had de door verzoeker ten aanzien van Zuid-Afrika aangevoerde vrees moeten onderzoeken, voor zover de erkenning van zijn status de Belgische autoriteiten belet hem naar de Democratische Republiek Congo terug te sturen.

In hoofddorde vraagt verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus wordt verleend.

In subsidiaire ordere verzocht hij om de beslissing nietig te verklaren zodat verwerende partij nader onderzoek kan verrichten, met name naar de xenofobe gewelddaden van de Zuid-Afrikaanse bevolking en autoriteiten tegen buitenlanders, en meer in het bijzonder tegen Congolese onderdanen in Zuid-Afrika.”

Wat betreft zijn vrees ten aanzien van de Democratische Republiek van Congo voert hij aan:

“Indien Uw Raad zou oordelen dat verzoekers vrees niet ten aanzien van Zuid-Afrika -het land van toevlucht- maar ten aanzien van de DRC -het land van herkomst- moet worden onderzocht, verzoekt verzoeker om hem de vluchtelingenstatus te erkennen, of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of op zijn minst, de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Om de vrees van verzoeker niet ten aanzien van het eerste land van asiel, maar ten aanzien van zijn land van herkomst te onderzoeken, moet verwerende partij aantonen dat verzoeker deze status door fraude heeft verkregen of dat hij niet langer gemachtigd is het grondgebied van dit land te betreden.

In het onderhavige geval wordt een dergelijke analyse helemaal niet gemaakt door verwerende partij, die zich beperkt tot een verwijzing naar artikel 57/6, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 zonder enige andere analyse in concreto. Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker deze status op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat zijn vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika niet langer relevant is.

Zelfs als men van mening is dat het eerste land van asiel niet Zuid-Afrika is en dat de vrees voor vervolging uitsluitend met betrekking tot de DRC moet worden onderzocht, moet het feit dat verzoeker in Zuid-Afrika als vluchteling wordt erkend, als een “bijzonder belangrijk” element worden beschouwd (RvV arrest nr. 172 209 van 20 juli 2016).

In dit arrest nr. 172 209 van 20 juli 2016 heeft Uw Raad geoordeeld dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in Mozambique van twee Rwandese onderdanen declaratoire waarde heeft. Een in een andere staat genomen erkenningsbeslissing blijft dus gevolgen hebben in België en legt verplichtingen op aan de Belgische Staat (onze nadruk):

[...]

De erkenning van een vluchtelingsstatus moet dus als een bijzonder belangrijk element zijn bij de analyse van verzoekers vrees voor vervolging.

De Raad van State heeft in een arrest nr. 238.301 van 23 mei 2017 aan dit beginsel kunnen herinneren. Hij was van mening dat bij gebrek aan elementen die een beëindiging van de door de Mozambikaanse autoriteiten verleende bescherming kunnen rechtvaardigen, zelfs in geval van twijfel, voorrang moest worden gegeven aan de elementen van het relaas van de asielzoekers en dat de vrees voor vervolging voldoende was aangetoond (onze nadruk):

[...]

In het onderhavige geval heeft verwerende partij de zaak niet zorgvuldig genoeg onderzocht om te oordelen dat de vrees van verzoeker, in samenhang met de vrees van zijn vader, niet langer relevant is.

2.4.1 Asiel motieven ten opzichte van DRC

Bij terugkeer naar de Democratische Republiek Congo vreesde verzoeker enerzijds dat hij volledig geïsoleerd zou raken en geen middelen meer zou hebben, en anderzijds dat hij vanwege zijn relatie met zijn vader represailles zou krijgen voor de door zijn vader gepleegde feiten die tot hun vlucht uit het land hebben geleid.

Deze vrees is des te meer gerechtvaardigd daar:

- *Verzoeker wordt door de Zuid-Afrikaanse autoriteiten als vluchteling erkend;*
- *Verzoeker is gemakkelijk herkenbaar omdat hij de naam van zijn vader draagt;*
- *Verzoeker heeft nooit in de DRC gewoond, hoewel hij de nationaliteit van dat land heeft;*
- *Verzoeker spreekt noch Frans noch Swahili;*
- *Nadat verzoeker de DRC op driejarige leeftijd had verlaten, is hij nooit naar zijn land van herkomst teruggekeerd;*
- *Verzoekers vader is zelf nooit naar de DRC teruggekeerd;*
- *Verzoeker heeft absoluut geen naaste familie in de DRC;*
- *Zelfs indien verzoeker naar de DRC zou terugkeren, zou hij volledig alleen zijn, aangezien zijn enige naaste familie (zijn vader) zich in Zuid-Afrika bevindt;*
- *Verzoekers jarenlange afwezigheid uit de DRC stelt hem bovendien bloot aan het risico te worden ondervraagd over de redenen van zijn afwezigheid, en verzoeker zou gedwongen zijn de autoriteiten te vertellen dat hij in Zuid-Afrika als vluchteling is erkend. Dit zou daarom worden gezien als een ernstige daad van verraad.*

2.4.2 Algemene informatie

Verzoeker wijst er allereerst op dat verwerende partij geen enkele informatie verstrekt over de situatie van afgewezen asielzoekers die naar de DRC terugkeren, terwijl verzoekers vluchtelingenstatus niet ter discussie staat en deze status hem blootstelt aan ernstige vervolging door de Congolese autoriteiten.

Alleen al deze grond had nader moeten worden onderzocht en rechtvaardigt de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het feit dat er in de DRC-verkiezingen hebben plaatsgevonden en dat er een verandering van regime heeft plaatsgevonden sinds verzoeker de vluchtelingenstatus heeft gekregen, verandert daar niets aan.

Uw Raad heeft zelf reeds de gelegenheid gehad erop te wijzen dat de machtswisseling in de DRC geen radicale verandering was en dat leden van het voormalige Kabila-regime alomtegenwoordig bleven in de huidige regering (arrest nr. 246288 van 17 december 2020):

[...]

Ondanks de verkiezingen en de politieke omwenteling die de meerderheid/oppositie heeft veroorzaakt, blijft de politieke situatie in de DRC delicaat en is het presidentschap van Felix TSHISEKEDI, zoon van Etienne TSHISEKEDI, nog steeds bijzonder onzeker en onrustig en garandeert het zeker niet zijn bescherming tegen de KABILA-clan die uiterst machtig blijft en die een klimaat van strikte repressie ten aanzien van de tegenstanders van zijn regime had ingesteld.

Ook de situatie van politieke tegenstanders is ondanks de verkiezingen niet echt verbeterd sinds de verkiezing van de heer Tshisekedi tot president in 2019. De systematische onderdrukking van vormen van oppositie blijft bestaan.

Dit geldt vooral omdat, ook al heeft er een machtsoverdracht plaatsgevonden, alle aanhangers van Kabila nog steeds in het land aanwezig zijn.

De machtsoverdracht blijkt steeds meer een schijnvertoning en de spanningen lopen weer op.

Volgens HRW (onze nadruk):

[...]

Het Congolese politieke landschap verandert zeer snel en er doen zich zeer regelmatig omkeringen voor. Partijen veranderen van naam, splitsen zich op, sluiten en verbreken allianties, vertrekken en gaan in de oppositie. Juist tijdens de opleiding van beschermingsfunctionarissen voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Congolese onderdanen wordt uitgelegd dat dit politieke landschap bijna niet te volgen is vanwege de vele partijen en de wisselingen van kamp.

Ook uw Raad leek dit standpunt te delen in een arrest van december 2020:

[...]

Er zij ook op gewezen dat de nationale verkiezingen van 2023 reeds voor de deur staan en dat Joseph KABILA zijn kandidatuur heeft aangekondigd. In dit verband heeft de secretaris-generaal van zijn partij, de PPRD, het volgende gezegd:

[...]

Ook Moïse KATUMBI kondigde onlangs zijn kandidatuur aan, waarbij hij zich distantieerde van -en zelfs kritiek uitte op- de meerderheid van president Tshisekedi, met wie hij sinds zijn benoeming nauwe banden onderhield:

[...]

Verzoeker, die als politieke tegenstander aan zijn vader was gekoppeld, loopt het risico opnieuw als zodanig te worden beschouwd als hij terugkeert. Het feit dat hij de DRC zoveel jaren heeft verlaten, zou de verdenking van de Congolese autoriteiten ten aanzien van hem alleen maar doen toenemen.

Bij terugkeer zou een simpele zoektocht via zijn familienaam hem blootstellen aan vervolging.

Als zoon van een voormalige politieke tegenstander die erkend vluchteling is, zullen de Congolese autoriteiten niet aarzelen verzoeker als lokaas te gebruiken voor verzoekers vader, die nog steeds in Zuid-Afrika verblijft.

2.4.3 Betwisting van de motivering van de bestreden beslissing

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er nog steeds vrees voor vervolging tegen hem bestaat indien hij naar de DRC terugkeert.

Verzoeker kan deze redenering niet volgen. Integendeel, hij is van mening dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, zijn jonge leeftijd, het feit dat hij reeds eerder als vluchteling was erkend en dat zij de zaak onvoldoende heeft onderzocht om aan te nemen dat verzoeker geen nieuwe vrees voor vervolging zou hebben.

Verzoeker herinnert aan artikel 48/7 van de wet en aan de omkering van de bewijslast die daaruit voortvloeit wanneer vervolging in het verleden wordt bewezen.

In het onderhavige geval blijkt uit de beslissing van verwerende partij niet dat er geen goede reden is om aan te nemen dat de eerder geleden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker wil ook de verschillende motieven van de bestreden beslissing een voor een aanvechten:

2.4.3.1 Wat betreft het gebrek aan medewerking van verzoeker

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet aan zijn verplichting tot medewerking voldoet. Zij wijst erop dat verzoeker zeer weinig informatie heeft verstrekt over zijn gezinssituatie en zijn banden met zijn land van herkomst.

Zij is van mening dat verzoeker meer informatie had kunnen verstrekken via A.K., een vriend van verzoekers vader met wie hij hier in België samenwoont.

Het lijkt er echter op dat er elementen zijn die in dit verband moeten worden verduidelijkt en door verwerende partij verkeerd werden begrepen:

Verzoeker noch A.K. hebben rechtstreeks contact met verzoekers vader.

Hoewel A.K. de vader van verzoeker inderdaad kende, heeft hij nooit rechtstreeks contact met hem gehad om vragen te stellen en nadere informatie te verstrekken. Alle informatie die verzoeker nooit aan het CGVS heeft kunnen verstrekken, was afkomstig van tussenpersonen ter plaatse met wie A.K. contact had.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de concrete moeilijkheden waarin verzoeker zich bevond.

Het gebrek aan medewerking kan verzoeker niet worden verweten.

Ondanks zijn pogingen om contact op te nemen met zijn vader, kreeg hij nooit een antwoord. Verzoeker levert bewijs dat hij heeft geprobeerd zijn vader te bereiken via Messenger, maar nooit een antwoord heeft gekregen (stuk 3). Uit deze briefwisseling blijkt dat verzoeker zijn vader verschillende keren heeft proberen te bereiken, maar geen antwoord kreeg. Zijn bericht lijkt niet eens geopend te zijn.

2.4.3.2 Wat betreft het netwerk van verzoeker in DCR

Verwerende partij is tevens van mening dat verzoeker naar de DRC zou kunnen terugkeren omdat hij een jonge, onafhankelijke en gezonde man is. Daarin staat dat verzoeker ook zonder een groot familienetwerk een leven zou kunnen opbouwen in zijn land van herkomst.

Daarbij baseert verwerende partij zich op volledig hypothetische en ongegronde overwegingen. Zij houdt in het geheel geen rekening met de bijzondere situatie van verzoeker, die pas 18 jaar oud is. Hij zit nog op school en kan niet als voldoende zelfstandig worden beschouwd om zich alleen te redden in een land dat hij helemaal niet kent.

Bovendien houdt verwerende partij er geen rekening mee dat:

- Verzoeker spreekt alleen Engels. Hij leert langzaam Frans en begrijpt een beetje wat Swahili maar spreekt het helemaal niet, zodat hij bij terugkeer in een land terecht zou komen waar hij de taal helemaal niet spreekt (NPO pg. 14) ;

- Verzoeker is net meerderjarig geworden, wat niet betekent dat hij of zij volwassen genoeg is om zich zelfstandig te redden;
- Verzoeker heeft absoluut geen bestaanmiddelen. In geval van terugkeer heeft hij geen plaats om naartoe te gaan, geen huis om in te schuilen en geen baan. Aangezien verzoeker geen nationale taal spreekt, kan hij zelfs niet snel een baan vinden om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien en wordt hij geconfronteerd met een extreme materiële ontbering, die in strijd is met zijn menselijke waardigheid.

Gelet op de gegevens waarover zij beschikt, kan verwerende partij redelijkerwijs niet aannemen dat verzoeker zich werkelijk opnieuw zou kunnen vestigen in de DRC, waar hij geen familie en geen netwerk heeft, met uitzondering van een oom van vaderskant die hij nooit heeft gezien, met wie hij nooit contact heeft gehad en waarvan hij niet eens weet hoe hij contact moet opnemen, aangezien zijn eigen vader hem zelfs geen teken van leven meer geeft.

Verwerende partij is ook van mening dat verzoeker uiterst weinig informatie heeft verstrekt om te concluderen dat zij niet over een netwerk in de DRC beschikt.

Anders dan zij zegt, kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij meer informatie verstrekt, aangezien hij absoluut niets weet over dit land, waar hij nooit is geweest en dat hij heeft verlaten toen hij nog heel jong was. Hij heeft zelfs geen herinneringen aan de DRC.

Verzoeker had zijn vader ook niet kunnen ondervragen over dit onderwerp, gezien de reële moeilijkheden die hij ondervindt bij het verkrijgen van enig contact met zijn vader, die in Zuid-Afrika is gebleven.

Met betrekking tot verzoekers biologische moeder is verwerende partij te streng in de mate van detail die zij van verzoeker kan eisen. De omstandigheden waarin verzoekers vader van zijn moeder is gescheiden, zijn uiterst onduidelijk. Uit verzoekersverklaringen blijkt dat het onderwerp van verzoekers moeder nooit door verzoekers vader ter sprake is gebracht, hoewel hij hem er wel naar heeft gevraagd:

[...]

Verwerende partij heeft zelf erkend dat verzoeker nooit bij zijn moeder heeft gewoond en dat hij een "vrij beperkt beeld van haar identiteit" had. Zij is echter van mening dat verzoekers vader hem over haar moeder en haar familie kon vertellen.

Deze veronderstelling is echter volledig verkeerd en niet gebaseerd op enige objectieve gegevens. Verzoeker kon niet verantwoordelijk worden gesteld voor de informatie die zijn vader hem had willen geven. Gelet op de omstandigheden van hun vlucht toen verzoeker nog maar drie jaar oud was, was het zelfs niet zeker dat verzoeksters moeder nog in leven was.

Indien de relatie tussen verzoekers vader en zijn moeder beter was geweest, zou zij ongetwijfeld met hen zijn gevlucht om met haar kind in Zuid-Afrika te gaan wonen. Dit was duidelijk niet het geval.

Uit de verklaringen van verzoeker kan redelijkerwijs worden afgeleid dat zijn moeder inderdaad is verdwenen en dat verzoeker geen contact met haar heeft.

Met betrekking tot de jongere broer van verzoekers vader, d.w.z. verzoekers oom van vaderskant, is verwerende partij van mening dat het feit dat er één familielid van verzoeker in Lubumbashi woont, volstaat om aan te nemen dat hij over een "familienetwerk" in de DRC beschikt.

Afgezien van het feit dat de bevindingen van verwerende partij volstrekt onvoldoende zijn om van een "familienetwerk" te spreken, is deze analyse ook uiterst onvoorzichtig en ongenueanceerd.

Aangezien verzoeker nooit enig contact met deze oom heeft gehad (zie NPO pg. 10) en hij niet weet welke relatie hij met zijn vader heeft, hebben verzoeker en verwerende partij geen enkele garantie dat verzoeker door deze oom zal kunnen worden opgevangen en dat hij niet op nauwelijks 18-jarige leeftijd volledig geïsoleerd zal komen te zitten in een land dat hij niet kent en waarvan hij de taal niet spreekt.

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat verwerende partij de reële en redelijke mogelijkheden voor verzoeker om naar de DRC terug te keren daadwerkelijk heeft geanalyseerd. De hele beslissing is gebaseerd op hypothetische veronderstellingen.

In geval van terugkeer lijdt het gezien het profiel van verzoeker geen twijfel dat hij niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien en geen toegang tot huisvesting zal hebben. In die zin zou het onredelijk zijn, ook vanuit het oogpunt van de mensenrechten, te verwachten dat iemand zich opnieuw vestigt om vervolgens geconfronteerd te worden met economische armoede of een levensstandaard die op zijn minst onder een fatsoenlijke levensstandaard ligt.

Ook zonder enige garantie dat verzoeker contact zal kunnen hebben met deze oom, waarvan hij slechts weinig weet, en zonder enige garantie dat hij zich bij hem zal kunnen vestigen, is een terugkeer naar de DRC zonder dat hij aan een onmenselijke en vernederende behandeling wordt blootgesteld, volstrekt onredelijk.

2.4.3.3 Wat betreft de vrezen van verzoekers vader

Verwerende partij is van mening dat verzoeker geen concrete vrees voor terugkeer naar de DRC heeft aangetoond. Volgens hem had verzoeker onvoldoende informatie verstrekt over de redenen waarom zijn vader gedwongen was het land te ontvluchten en als vluchteling was erkend.

Zoals verwerende partij terecht opmerkt, was verzoeker slechts vier jaar oud toen hij als vluchteling werd erkend.

Volgens verwerende partij heeft verzoeker geen concrete aanwijzingen gegeven dat zijn vader niet naar de DRC kon terugkeren.

Deze vaststelling is in strijd met het door verzoeker overgelegde documenten, met name het bewijs van de vluchtelingenstatus van zijn vader.

Thans zijn er geen aanwijzingen dat de vluchtelingenstatus van verzoekers vader is komen te vervallen als gevolg van een ingrijpende wijziging van de omstandigheden die elke twijfel over de vrees voor vervolging zou wegnemen.

Verzoekers vader is om politieke redenen gevlucht. Hij werd beschuldigd van hoogverraad tijdens de val van Pweto in 2000. De vader van verzoeker was belast met het vervoer van de militairen via zijn privé-boot. Hij viel in handen van de rebellen die hem dwongen zich bij hun leger en beweging aan te sluiten, hetgeen verzoekers vader weigerde. Na de moord op Laurent Désiré Kabila is het proces begonnen tegen iedereen die direct of indirect betrokken kon zijn bij het verraad van het land.

Verzoekers vader was een van de gezochte personen. Vanwege de risico's vluchtte verzoekers vader via Zambia.

Het feit dat noch verzoeker noch de vriend van verzoekers vader (de heer K.) rechtstreeks contact heeft met de vader maakt het zoeken naar informatie uiterst complex (NPO pg. 9).

Alleen de heer K. slaagt er soms in om informatie van de vader te krijgen, maar alleen via tussenpersonen. Hij heeft deze tussenpersonen herhaaldelijk verzocht de vader van verzoeker dringend te contacteren, zonder succes.

Verzoeker probeerde ook contact op te nemen met zijn vader, maar kreeg geen antwoord (stuk 3).

Noch de status van verzoekers vader, noch verzoekers status in Zuid-Afrika, noch de actualiteit ervan worden door verweerder op geldige wijze in twijfel getrokken. Derhalve kan niet op basis van vage veronderstellingen worden aangenomen dat verzoeker redelijkerwijs naar de DRC zal kunnen terugkeren zonder gevaar voor vervolging.

2.4.3.4 Wat betreft de mogelijkheid om een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/14 van de wet van 15.12.1980 te indienen

Verwerende partij merkt ten onrechte op dat verzoeker Zuid-Afrika heeft verlaten om een voetbalcarrière in Portugal na te streven.

Deze lezing van verzoekers verklaringen weergeeft het gebrek aan grondigheid waarmee verwerende partij verzoekers verzoek om internationale bescherming heeft onderzocht.

Integendeel, uit zowel verzoekers verklaringen als die van zijn advocaat aan het einde van het onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker Zuid-Afrika niet heeft verlaten om zijn carrière voort te zetten, maar dat zijn sportieve kwaliteiten een springplank en een middel waren om het land te verlaten. Zonder de hulp van een sponsor zou verzoeker nooit genoeg geld hebben gehad om zijn reis te financieren. Zijn advocaat voegde daar aan het eind van het onderhoud aan toe dat "het voetbal de kans was om te vertrekken, het was niet de hoofdrede dat hij vertrokken is" (NPO pg. 19).

Verwerende partij heeft hiermee de verklaringen van verzoeker in hun geheel geen rekening gehouden en heeft de verklaringen van verzoeker niet voldoende grondig geanalyseerd. Daarom moet de bestreden beslissing op zijn minst nietig worden verklaard, zodat een volledig onderzoek kan worden uitgevoerd."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het volgende stuk: "3. Screenshot van de poging tot discussie met de vader van verzoeker".

2.3. Bij de nota "Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" verwijst verweerder naar de COI Focus "Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays" van 27 september 2022.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart de vluchtelingenstatus te hebben in Zuid-Afrika.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat, tenzij kan worden aangetoond dat de in een andere staat als vluchteling erkende asielzoeker deze status door fraude heeft verkregen of niet langer vluchteling is, moet

worden aangenomen dat de vrees van de asielzoeker voor het land van nationaliteit is onderzocht en dat de ter zake genomen beslissing geldig is. Volgens verzoeker hoefde zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst niet opnieuw te worden onderzocht, aangezien zijn vrees was vastgesteld en hij als vluchteling was erkend, welke beslissing in België declaratoire waarde heeft.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling zou zijn erkend, voor de Belgische overheid inderdaad verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*.

Artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat genoemd wordt in de bestreden beslissing en in het verzoekschrift, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De beoordeling van verzoekers asielrelaas ten opzichte van Zuid-Afrika, en dus een beoordeling van de reële bescherming in dat eerste land van asiel, is echter ondergeschikt aan de eigenlijke behoefte aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen nood aan internationale bescherming, ook niet in een derde land, indien verzoeker niet voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden om als vluchteling te worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verweerder kon zich aldus terecht uitspreken over de gegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming ten opzichte van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde de Democratische Republiek Congo (DRC). De uiteenzetting in het verzoekschrift over zijn vrees in Zuid-Afrika is dan ook niet dienstig.

5. Wat betreft de beoordeling ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde de DRC, wordt het volgende opgemerkt:

- Gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer naar de DRC, antwoordde verzoeker dat hij er niemand heeft en er nog nooit geweest is (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 14). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn netwerk in de DRC en contacten met familie, kan niet worden ingezien waarom verzoeker - een jonge, gezonde en zelfstandige man, die Engels spreekt, maar ook Swahili sprak met zijn vader en Frans leren niet moeilijk vindt (notities, p. 4, 14) en die Zuid-Afrika verliet om naar Portugal te reizen in het kader van een voetbalcarrière en vervolgens nog zelf doorreisde naar België en hier een verzoek om internationale bescherming wist in te dienen - zich niet zou kunnen vestigen in de DRC, ook zonder een familiaal netwerk. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker in de DRC *“geen familie en geen netwerk heeft, met uitzondering van een oom van vaderskant die hij nooit heeft gezien, met wie hij nooit contact heeft gehad en waarvan hij niet eens weet hoe hij contact moet opnemen, aangezien zijn eigen vader hem zelfs geen teken van leven meer geeft”*, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, wordt hiermee niet aangetoond dat bij een terugkeer verzoekers fundamentele mensenrechten dermate zouden worden aangetast dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.
- Verzoeker maakte bij zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van enige eigen problemen in de DRC waardoor hij destijds het land moest verlaten (notities, p. 14, 17). Waar in het verzoekschrift zonder enige verdere duiding wordt gesteld dat verzoeker vreest *“opnieuw in handen van de autoriteiten te vallen en opnieuw te worden mishandeld”*, betreft dit een geenszins geloofwaardige en niet gestaafde *post factum* bewering.

- Wat betreft de problemen van zijn vader, bleef verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud (notities, p. 17) en in het verzoek tot inlichtingen van 29 november 2022 onaannemelijk vaag. Het is dan ook opvallend dat verzoeker, na confrontatie met de negatieve bestreden beslissing, in het verzoekschrift plots een uiteenzetting geeft over het profiel van zijn vader. Hoe dan ook wordt nergens toegelicht hoe verzoeker aan deze informatie kwam, wat frappant is gezien hij elders in het verzoekschrift benadrukt hoe moeizaam (zo niet onmogelijk) het contact (opnemen) met zijn vader is (zie ook stuk 3 bij het verzoekschrift). Bovendien stroken de *post factum* blote beweringen in het verzoekschrift niet met verzoekers overige verklaringen. Het verzoekschrift stelt dat zijn vader gevlucht is omdat hij beschuldigd werd van hoogverraad tijdens de val van Pweto in 2000, terwijl verzoeker steeds beweerde de DRC verlaten te hebben toen hij drie jaar oud was, zijnde eind 2007 of in de loop van 2008. Dat verzoeker vanwege zijn relatie met (en naam van) zijn vader represailles zou vrezen omwille van de feiten die tot hun vlucht uit het land hebben geleid of dat hij als lokaas zou worden gebruikt voor zijn vader, kan dan ook niet worden aangenomen. De in het verzoekschrift geciteerde informatie over het politiek landschap in de DRC doet hieraan geen afbreuk.

6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de erkenning tot vluchteling in Zuid-Afrika een bijzonder belangrijk element moet zijn bij de analyse van verzoekers vrees voor vervolging (ten aanzien van de DRC), kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen actuele vrees ten aanzien van de DRC aannemelijk maakt. Het loutere feit dat verzoeker en zijn vader over de vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika beschikken (zoals ook blijkt uit de neergelegde vluchtelingendocumenten) biedt geen zicht op de redenen waarom deze werd toegekend, noch op de actualiteit van de beweerde vrees. In die zin is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet ook niet zinnig, gezien er - gelet op wat voorafgaat - goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

7. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op de situatie van afgewezen asielzoekers die naar de DRC terugkeren, op het feit dat verzoekers vluchtelingenstatus niet ter discussie staat en deze status hem blootstelt aan ernstige vervolging door de Congolese autoriteiten en op het feit dat hij de DRC zoveel jaren heeft verlaten.

Dienaangaande wordt benadrukt dat uit de objectieve informatie (toegevoegd aan de nota van verweerder) blijkt dat er in de DRC geen wetgeving bestaat die het illegaal verlaten van het land en/of het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland veroordeelt. Geen van de geraadpleegde bronnen (Bill Clinton Peace Foundation, Amnesty International, Human Rights Watch, US Department of State, Getting the Voice Out, Office des étrangers) maakt melding van problemen die de naar de DRC gerepatrieerde Congolezen op de luchthaven ondervinden.

Concluderend kan uit de genoemde objectieve informatie niet worden afgeleid dat het enkele feit dat een verzoek om internationale bescherming is afgewezen, bij een Congolees de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift geen informatie aan die hier een ander licht op kan werpen. Verzoeker laat na om *in concreto* uiteen te zetten om welke redenen hij, in het licht van bovenstaande informatie, wel gevisieerd zou worden bij terugkeer.

8. Volledigheidshalve wordt nog onderstreept dat de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan theoretische uiteenzettingen over het beoordelen van zijn vrees ten aanzien van Zuid-Afrika, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn beperkte kennis en informatie over zijn familie(netwerk) en het tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. Waar verzoeker in meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden gewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS